Ось похапцем ідуть одні,
А ті похмурою юрбою…
Поглянь, як наростають дні,
Розкривши стяг над головою!

І, не діждавшися черги,
Вони, мов білиці, стрибають…
Поглянь – які без меж сніги
Біжать з-під колеса трамвая…

На розі усміху просить,
А там – перламутрові сльози —
Сплетіння дивної яси
Виводять на вікні морози…

Рух, блиск – і пролетів вагон!
І знову тиша. Снігу клоччя…
Крізь кригопис вікна мого
Спостерігаю сині очи…

З-за моря снігових дахів,
З-за димарів, антен стрімчастих
Злітають зграями птахи,
Оточують сніги круглясто…

І в чорнім колі, вдалині,
Вони тепліють, очи сині, —
Поглянь, як наростають дні,
Поглянь, які сніги в долині!

Ніхто цей спокій не зруйнує,
Не спинить усміхів своїх,
Бо вже шумлять, бо вже вирують
Весни моєї ручаї…